

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 3370/2017
01.11.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Тање Ристић, председника већа, Слађане Стојановић и Ксеније Џомбић, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.Ж. из..., кога заступа адвокат Оливера Секулић из Ниша, против туженог Привредно друштво за производњу штампаних кола “Е.И. ПЦБ Ф.” Ниш, кога заступа Александар Р. Јовановић, адвокат из Ниша, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 13П1.бр.3254/16 од 27.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 01.11.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу 13П1.бр.3254/16 од 27.04.2017.године, у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, као и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од новембра месеца 2012. године закључно са априлом месецом 2013. године,

месечне износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од последњег дана у наредном месецу за претходни месец. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му се на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од априла 2012. године закључно са октобром 2012. године и од маја 2013. године закључно са мартом 2014. године, исплате месечни износи наведени у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од 25. у месецу за претходни месец. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му се на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од априла 2012. године закључно са октобром 2012. године и од јуна 2013. године закључно са мартом 2014. године, исплате месечни износи наведени у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од од 25. у месецу за претходни месец. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, из свих законом прописаних разлога, побијајући пресуду у ставу другом, трећем и четвртном изреке, са предлогом да се пресуда преиначи или укине.

Испитујући побијану пресуду, сходно чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба није основана.

У првостепеном поступку и првостепеној пресуди, у побијаним деловима, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности, нити битна повреда поступка из чл.374. ст.2. тач.12. истог закона, на коју се неосновано жалбом указује, јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, а дати разлози нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог у

периоду од 08.09.2010. године до 23.02.2015. године, на радном месту "технички директор". Чланом 9. Уговора о раду прописано је да запослени има право на увећану зараду, накнаду зараде, друга примања која чине зараду, као и право на накнаду трошкова у складу са чланом 34. Колективног уговора. За време док је тужилац био у радном односу, а у периоду означеном у тужбеном захтеву, тужени није исплаћивао накнаду за исхрану у току рада, као ни регрес за коришћење годишњег одмора. Тужени је у одговору на тужбу признао тужбени захтев у погледу основа али је истовремено истакао и висину захтева коју признаје, на основу обрачуна тражених накнада који је извршила његова служба рачуноводства. Након прецизирања тужбеног захтева од стране тужиоца у поднеску од 10.03.2017. године, тужени није оспорио математички приказ опредељених износа потраживања, док је основаност тужбеног захтева оставио суду на оцену.

Код овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио материјално право када је нашао да тужиоцу за период из става другог и трећег изреке побијане пресуде, не припада накнада за исхрану у току рада, као ни накнада на име регреса за коришћење годишњег одмора.

Наиме, одредбом чл.118.ст.1.тач.5 и 6. Закона о раду („Службени гласник РС", бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за исхрану у току рада, као и за регрес за коришћење годишњег одмора.

Такође, и одредбом чл.40.Појединачног колективног уговора туженог из 2008. године, прописано је да запослени има право на накнаду горе наведених трошкова.

Одредбом чл.48. Посебног гранског колективног уговора за металску индустрију Србије, који је ступио на снагу 18.02.2012. године, а код туженог се примењује од дана ступања на снагу Одлуке о проширеном дејству, односно од 05.05.2012.године, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова који имају карактер зараде, и то регреса за коришћење годишњег одмора, ако запослени има право на годишњи одмор у трајању од најмање 20 радних дана, најмање у висини 75% просечне месечне

зараде по запосленом у Републици Србији, према последњем обављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а сразмерни део регреса ако запослени нема право на коришћење годишњег одмора у трајању од 20 радних дана, као и за месечну исхрану у току рада, најмање у висини од 15% од просечне месечне зараде по запосленом у Републици Србији, према последњем обављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике.

Посебни грански колективни уговор за металску индустрију Србије, отказан је на седници надзорног одбора Уније послодаваца Србије дана 01.11.2012. године, док је другој уговорној страни, Самосталном синдикату металаца Србије, отказ достављен 02.11.2012. године. Одредбом чл. 264. Закона о раду прописано је, да важење колективног уговора пре истека рока из чл. 263 овог Закона (до три године), може престати споразумом свих учесника или отказом, при чему се у случају отказа колективни уговор примењује најдуже шест месеци од дана подношења отказа.

Самосталним чл.1. Посебног-гранског колективног уговора о изменама и допунама Посебног колективног уговора за металску индустрију Србије („Службени Гласник РС“, бр.10/2012 и 41/2012-Анекс И), који се примењивао до 05.05.2012. године, прописано је да се привремено одлаже примена одредбе чл.48.ПКУ за металску индустрију у вези са исплатом регреса за коришћење годишњег одмора и месечне исхране у току рада, да би Анексом В, примена овог члана била одложена закључно са 31.10.2012. године.

Дакле, сходно чл. 264. Закона о раду, поменути грански колективни уговор се код туженог примењивао у периоду од 01.11.2012. године до 01.05.2013. године.

Имајући у виду да Закон о раду прописује право запосленог на накнаду трошкова на име исхране у току радног времена и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са општим актом и уговором о раду, те имајући у виду да уговор о раду и Појединачни колективни уговор код туженог прописују право запосленог на накнаду наведених трошкова али не и висину истих, правилно је првостепени суд применио одредбе Посебног-гранског колективног уговора за металску индустрију

Србије, те правилно закључио да тужиоцу припада право на накнаду тражених трошкова, и то за период када је одредба чл. 48. ПКУ за металску индустрију била на снази и примењивала се код туженог.

Наиме, у конкретној ситуацији, тужилац је на основу закона, општег акта туженог и уговора о раду, имао право да му се за време радног односа код туженог исплаћује тражена накнада. Међутим, како наведеним актима висина те накнаде није била одређена, а како је Посебан грански колективни уговор за металску индустрију Србије у свом члану 48. регулисао и уредио начин обрачуна исте, при чему се наведени акт у спорном периоду примењивао и на туженог, сходно одредбама о свом проширеном деловању, приликом обрачуна висине трошкова које тужилац потражује треба непосредно применити поменуто одредбу ПКУ. Дакле, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа, те правилном применом материјалног права, правилно закључио да тужиоцу треба досудити тражену накнаду за период када је одредба чл. 48 ПКУ за металску индустрију била у примени. Ово због тога што је право на накнаду наведених трошкова уређено, у смислу одредбе чл. 118. Закона о раду, општим актом и уговором о раду. Норма којом је то право установљено представља непотпуну правну норму, јер остваривање тог права условљава доношење посебног акта од стране другог органа којим ће бити утврђен обим тог права и поступак његовог остваривања. Када такав акт није донет, нису остварене ни материјалне претпоставке за исплату утуженог потраживања. Имајући у виду да у конкретном случају, за утужени период од априла месеца 2012. године закључно са октобром 2012. године и од маја 2013. године закључно са мартом 2014. године, није постојао општи акт који је прописивао обим наведеног права, јер се одредба чл. 48. ПКУ у том периоду није примењивала, правилна је и одлука првостепеног суда у одбијајућем делу побијане пресуде.

С тим у вези, неосновани су жалбени наводи тужиоца у којима наводи да је тужени у одговору на тужбу признао тужбени захтев у целини, те самим тим суд није имао законских овлашћења да тужбени захтев призна само делимично, утолико пре што се ради о обавези туженог која је прописана законом и осталим нормативним актима, а чињеница да се одредба чл. 48 поменутог ПКУ у једном делу утуженог периода није примењивала, не може се тумачити на штету тужиоца. Ово из разлога што је тужени у

одговору на тужбу признао основ тужбеног захтева али не и висину истог, истовремено наводећи износ који је спреман да плати. Тужилац је на рочишту које је одржано дана 03.09.2015. године навео да признање тужбеног захтева са умањеним износима потраживања не може да прихвати јер исто у ствари и не представља признање, након чега су се странке упустиле у расправни поступак.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредби чл.153. и 154. ЗПП у складу са важећом АТ и ТТ.

На основу чл. 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 01.11.2018. године, Гж1 3370/2017

Записничар

Катарина Вуксан Петровић

Председник већа-судија

ТањРистић